

Maxi Flandria : JA! voor een grondwet voor Vlaanderen !

“Wij (zijn) in een crisis van de democratie zonder voorgaande beland. De meerderheid kan haar democratische visie op het toekomstige beleid niet realiseren. Zij wordt voortdurend afgeblokt door de minderheid, die nochtans in de wetgeving ruime bescherming geniet. De scheiding der machten is zonder voorwerp, aangezien er geen macht meer is maar een steeds zorgwekkender vacuüm. Dít België ter discussie stellen, lijkt ons een daad van democratisch verzet.”

De passage uit het *Derde Gravensteenmanifest* (4 juli 2008), inmiddels meer dan 10 jaar oud, is meer dan ooit actueel.

Twee volledig geblokkeerde landen

Eindeloze onderhandelingen over het bestuur en de staatsstructuur van dit land hebben de Vlamingen niet dichterbij meer autonomie en soevereiniteit gebracht. Integendeel.

Hierdoor wordt het steeds lastiger, haast onmogelijk, om een beleid te voeren dat aan de legitieme verzuchtingen van zowel het noorden als het zuiden van het land tegemoet komt.

Confrontatie tussen Vlamingen en Franstaligen behoort sinds het ontstaan van het koninkrijk tot de politieke realiteit. Dat resulteerde uiteindelijk in de overdracht van meer bevoegdheden naar gewesten en/of gemeenschappen. Maar de lange reeks staatsvormingen en onzindelijk veel onderhandelingen en crisissen hebben een hopeloze institutionele, administratieve en bestuurlijke chaos tot gevolg.

De grendels op de grondwetsherziening, de ‘bijzondere wetten’ die een speciale meerderheid in elke taalgroep vereisen, de alarmbelprocedures, de belangenconflicten, de paritaire samenstelling van de federale ministerraad, van het Grondwettelijk Hof, van de algemene vergadering van de Raad van State, van het Hof van Cassatie, van de Hoge Raad voor Justitie, ... maatregelen die er kwamen met de medeplichtigheid van een aantal Vlaamse politieke partijen, hebben de Vlaamse demografische meerderheid vleugellam gemaakt.

Omwille van die grendels is het onmogelijk om een staatsstructuur te organiseren die beantwoordt aan zowel de Vlaamse als de Waalse verwachtingen en noden.

Dit (grond)wettelijke kader heeft eveneens financiële en sociaaleconomische gevolgen. Want ook op sociaaleconomisch vlak zijn Vlaanderen en Wallonië twee landen. Vlaanderen ziet ongewild en zonder de minste controle enorme hoeveelheden geld verdwijnen in de bodemloze putten van Wallonië en de Franstalige gemeenschap.

De staatsvormingen gaven Vlaanderen, zoals de andere gewesten en gemeenschappen, een aantal essentiële bevoegdheden. Maar bij bevoegdheden horen middelen ... en die volgden **niet**. Waardoor een welvarende regio als Vlaanderen voor onderwijs, arbeidsbemiddeling ,

kinderopvang, infrastructuur, mobiliteit, armoedebestrijding, vergrijzing, milieu, cultuur enz., als een gevolg van transfers die voortvloeien uit de federale constructiefouten, middelen te kort komt. En moet besparen in plaats van zelf het goed beleid te kunnen voeren waar het recht op heeft.

Logisch dus dat Vlamingen die transfers als onrechtmatig ervaren. Ze zijn niet alleen te hoog maar ook niet efficiënt en niet transparant. Een regelrechte aanfluiting van het democratische basisprincipe : geen taxatie zonder representatie.

Voor Franstalige politici is de Vlaamse geldstroom een verworven recht, evident en eeuwigdurend, het cement dat Vlaanderen moet leveren om het land bijeen te houden. Alleen : ons land is Vlaanderen, de Belgische natie bestaat niet.

Het is een feit : zonder Vlaamse solidariteit heeft Wallonië een ernstig probleem. Met een primair tekort (ontvangsten min uitgaven zonder rentelasten) van 7,9 miljard € of 8,8 % van zijn BBP. Zonder deze gedwongen solidariteit zou Vlaanderen echter kunnen rekenen op een begrotingsoverschot van 7,4 miljard € of 3,45 % van zijn BBP. Of over véél meer middelen voor eigen beleid.

De transfers lopen op tot 12,3 miljard € per jaar, wanneer men de staatsschuld meerekent, of 1 920 € per Vlaming per jaar, zoals blijkt uit de meest recente studie van het Aktiekomitee Vlaamse Sociale Zekerheid.

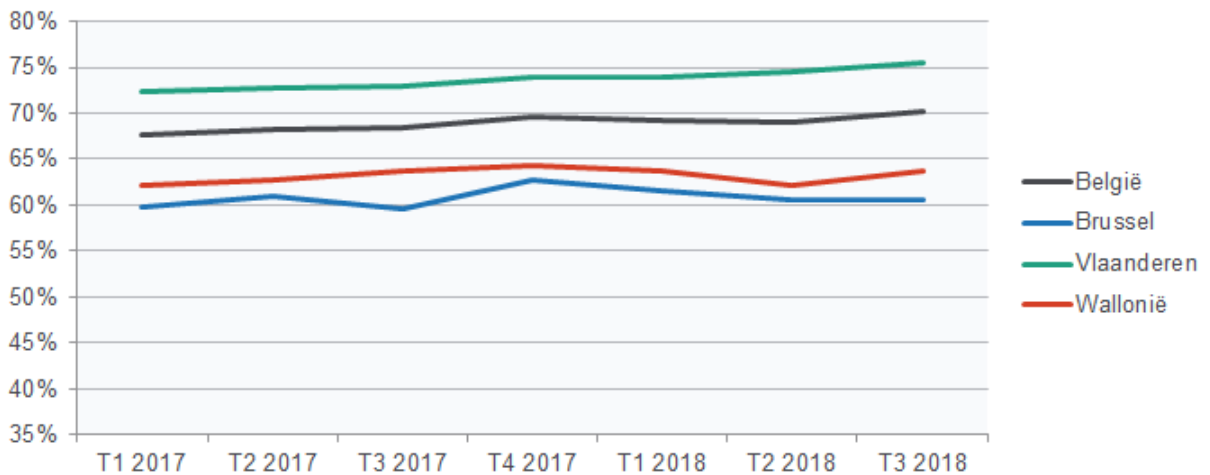
Maar wat erger is : deze miljardentransfers dragen helemaal niet bij tot herstel van het Waals economisch weefsel want het Waalse BBP blijft achteruitgaan. Recent nog verklaarde Waals minister-president, Willy Borsus dat Wallonië 14 jaar op Vlaanderen achterloopt. Ondanks de Vlaamse transfers geraakt de Waalse economische situatie dus niet uit het slob.

Dat komt omdat Wallonië andere sociaal-economische keuzes maakt. Dat is uiteraard zijn meest volstreekte recht, maar Wallonië zelf, en niet Vlaanderen, moet hier dan wel financieel voor instaan.

Vlaamse bedrijven hebben in 2017 voor 317 miljard € aan goederen uitgevoerd. Dat is 5% méér dan de 302 miljard € in 2016. De Vlaamse uitvoer stijgt nu al voor het achtste jaar op rij. Met een bedrag van 317 miljard € is de Vlaamse uitvoer goed voor 83,2% van de totale Belgische uitvoer. Wallonië en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest echter nemen respectievelijk 14,2% en 2,5% voor hun rekening. Volgens Eurostat ligt het Vlaamse BBP hoger dan het Europees gemiddelde. Vlaanderen scoort 121 punten op 100, Wallonië blijft steken op 86 punten.

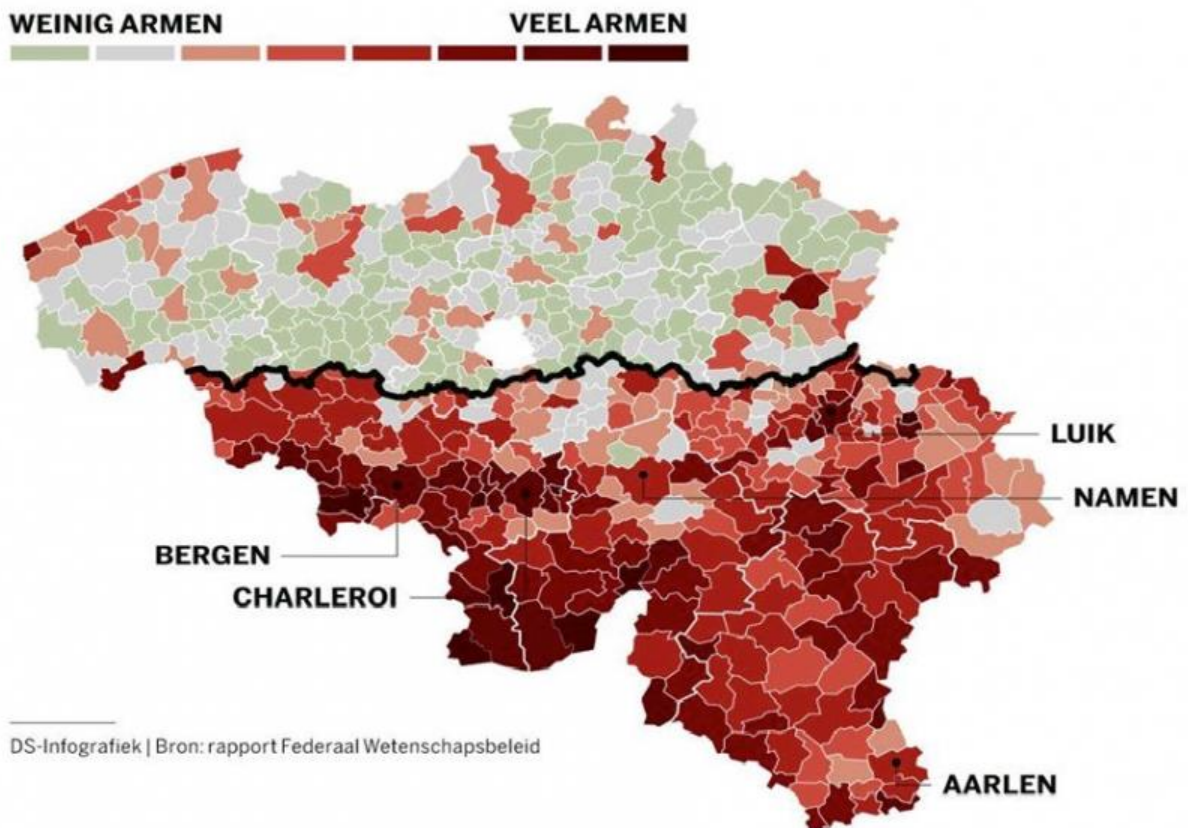
Het verschil in aanpak is bovendien niet zonder gevolgen op gebied van werkloosheid en sociale uitkeringen.

In Brussel en Wallonië is slechts 60 procent van de 20 tot 64-jarigen tewerkgesteld, in Vlaanderen bedraagt dit percentage 73 procent.

De werkloosheidskloof. Vlaanderen scoort merklijk beter dan Wallonië.

Groot verschil tussen Vlaanderen en Wallonië

Ondanks massale financiële transfers blijft ook de armoedekloof tussen Vlaanderen en Wallonië bijzonder groot. .

De voorstellen van de VVB

Vlaanderen moet het over een andere boeg gooien.

Vlaanderen heeft recht op goed bestuur op eigen maat , op het behoud van de eigen grenzen en om te kunnen beschikken over de eigen middelen.

Dat staat solidariteit met Wallonië uiteraard niet in de weg.

Voor de VVB is de Belgische blokkade doorbreken enkel mogelijk door het afkondigen van een nieuwe Vlaamse grondwet, zodat zowel Vlaanderen als Wallonië, twee volkeren, twee naties, autonoom kunnen beslissen over de organisatie van de eigen staat.

Ook een onafhankelijk Vlaanderen kan Wallonië financieel bijspringen, het heeft er zelfs belang bij, maar onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat deze solidariteit vrijwillig, doorzichtig, controleerbaar, resultaatsgebonden en eindig is.

Al in 1997 stelde Antoon Roosens daartoe een *Marshallplan voor Wallonië* voor . Dit plan werd voorgesteld in het Vlaams-nationalistisch tijdschrift *Meervoud* (1997, nr.31)

(<http://www.meervoud.org/artikel.php?nr=31&a=4&auteur=anro&y=1997&m=november&m2=november>)

“Vlaanderen (moet) rechtstreeks, zonder Belgische tussenkomst, de hand reiken aan Wallonië met aanbod tot een nieuwe dialoog gebaseerd op de economische realiteit. Dit Vlaamse Marshallplan zou, gedurende een tiental jaren, de nodige investeringskapitalen bieden aan Wallonië om zijn economie te herstructureren, in het kader van een van regering tot regering onderhandelde en internationaal bindende conventie. ...

Deze overeenkomst zou de vreedzame, constitutionele scheiding van Vlaanderen en Wallonië bevatten, want België verliest in die context elke betekenis en waarde voor Wallonië.

Ze zou ook de oplossing bieden voor Brussel, dat deel zou blijven uitmaken van de Vlaamse economische en geografische ruimte waar het nu ook toe behoort...”

Een dergelijk voorstel, al dan niet geactualiseerd, heeft niets aan waarde ingeboet. Het vereist echter dat *“vooral de Vlaamse, economische, culturele en politieke middens die daartoe de vereiste, geestelijke reconversie(...) doormaken. In die middens moet een nieuwe, leidende elite groeien, die duidelijk gestalte geeft aan het Vlaams algemeen belang en zich ondubbelzinnig identificeert met de Vlaamse natie. Ja, ook hier 'Vlaanderen eerst'. Met open hand naar het Waalse volk (...).*

En wat met Brussel ?

In de toekomstplannen van de VVB blijft Brussel, verbonden als het is, historisch, geografisch, maar vooral economisch, met Vlaanderen, niet enkel een stad in Vlaanderen maar ook de Vlaamse hoofdstad.

Niemand ontkent overigens nog dat onze hoofdstad beter zou bestuurd worden door één gemeenteraad, één college van burgemeester en schepenen, één OCMW en met één politiezone beter beveiligd zou zijn.

Brussel zal zoals alle andere Vlaamse steden en gemeenten mee gefinancierd worden vanuit Vlaanderen dat uiteraard ook voor de financiële aspecten van de internationale functies zal instaan.

Vlaanderen zal voor de Brusselse Franstaligen ook de taalwetgeving toepassen én effectief doen naleven. De Franstalige Vlamingen in Brussel zullen, **in een onafhankelijk Vlaanderen** en binnen de voorwaarden die **door Vlaanderen** zelf verdragsrechtelijk zullen worden vastgelegd, de speciale beschermingsregelingen kunnen genieten van het Minderhedenverdrag.

Besluit: Maxi Flandria : JA! voor een Vlaamse grondwet

Wij verwijzen nogmaals naar het derde manifest van de Gravensteengroep:

“Het gebrek aan een gemeenschappelijke taal, de tegengestelde economische en sociale inzichten en oplossingen kunnen maar tot één besluit leiden: geef Wallonië de vrijheid zodat het zich politiek, administratief, economisch en sociaal kan organiseren in overeenstemming met de eigen inzichten.”

Vlaanderen en Wallonië verdienen die vrijheid en hebben ze meer dan ooit nodig.

Voor de VVB moeten de politici stoppen met morrelen in de marge en eindelijk de ambitie tonen om dit land, dat door heilloze compromissen hopeloos complex en inefficiënt is geworden, eindelijk grondig en definitief te hervormen.

Dit kan enkel door een nieuwe grondwet op te stellen, zowel voor Vlaanderen als voor Wallonië.

Met als gevolg het herstel van de democratie, het behoud van ons Vlaams territorium, de afschaffing van alle faciliteiten... .

Daarom vraagt de VVB dat de Vlaamse politici niet langer de **oekazen van de Franstalige minderheid zouden blijven slikken** maar, door middel van een grondwet voor Vlaanderen, **resoluut zouden kiezen voor Vlaamse welvaart van een Vlaamse natie in Vlaamse handen.**

Hugo MAES
Voorzitter VVB